

Пчелиците смучеха с голяма наслада вкусния мед и не можеха да се наситят.

„Сбогом! Утре пак ще дойдем!“ извикаха на прощаване пчелиците.

„Много ще ми е приятно!“ учтиво им отговори вжрбата.

И, наистина, те дойдоха на другия ден пак, и доведоха още много свои дружки. Идваха и пеперуди, и диви пчели, и бржмбари, и всички бяха очаровани, и всички думаша:

„Госпожо Вжрбо, вие сте най-знатна в цялата околност! Кжщата ви блещи от далеч, тя изглежда като златен палат. Да, като палат с омайни котенца!“

Лицето на вжрбата сияеше от удоволствие. И тя си мислеше: „Не напраздно отгледах моите котенца!“

Прев. Хр. Рорбах.

Предпролетен сжн.

Сжнувах, мамо, сжнувах,
Сжнувах ширни поляни;
Бжлнувах, мамо, бжлнувах,
Бжлнувах чудни балкани.

Поляни в нови премени,
В трева им билки надничат;
Балкани ради, засмени,
Кожуси бели сжбличат.

Под всяко храстче тревичка,
Едно до друго цветчета;
На всяко клонче и птичка,
Игрива, мамо, напета.

Кога се заран сжбудих,
Погледнах гори кждряви,
Аз ахнах и се зачудих —
Сжня ми стана на яве.

Н. Монеv.